

SEMMIÉRT EGÉSZEN

Hogy rettenetes, elhiszem,
de így igaz.
Ha szeretsz, életed legyen
öngyilkosság, vagy majdnem az.
Mit bánom én, hogy a modernnek
vagy a törvény mit követelnek;
bent maga ura, aki rab
volt odakint,
és nem tudok örülni, csak
a magam törvénye szerint.

Nem vagy enyém, míg magadé vagy:
meg nem szeretsz.
Míg cserébe a magadénak
szeretnél, teher is lehetsz.
Alku, ha szent is, alku; nékem
más kell már: Semmiért Egészen!
Két önzés titkos párbaja
minden egyéb;
én többet kérek: azt, hogy a
sorsomnak alkatrésze légy.

Félek mindenkitől, beteg
s fáradt vagyok;
kivánlak így is, meglehet,
de a hitem rég elhagyott.
Hogy minden irtózó gyanakvást
elcsittithass, már nem tudok mást:
mutasd meg a teljes alázat
és áldozat
örömét és hogy a világnak
kedvemért ellentéte vagy.

Mert míg kell csak egy árva perc,

PER NIENTE DEL TUTTO

Ch'è terribile, ci credo,
ma è vero così.
Se mi ami, la tua vita sia
suicidio, o lo sia quasi.
Che m'importa, i moderni
o la legge cosa pretendono;
dentro è padrone di sé, chi prigioniero
era fuori,
e non posso essere contento, solo
secondo la mia legge.

Non sei mia, finché sei di te stessa:
non mi ami ancora.
Finché in cambio mi vuoi
tuo, potresti essere anche un peso.
Compromesso, anche se sacro, è compromesso; io
voglio altro: per Niente del Tutto!
Duello segreto di due egoismi è
tutto il resto;
io chiedo di più: che tu sia
parte del mio destino.

Ho paura di tutti, sono malato
e stanco;
ti desidero anche così, può darsi,
ma la fede mi ha abbandonato da tempo.
Che tu possa mitigare
ogni atroce sospetto, ormai non so altro:
mostrami il piacere della piena umiltà
e del sacrificio
e che per amor mio
sei l'opposizione del mondo.

Perché sin quando avrai bisogno di un solo minuto,

SEM

Hog
de í
Ha
öng
Mit
vag
beni
volt
és n
a ma

Nem
meg
Míg
szere
Alku
más
Két
minc
én tö
sorsc

Félek
s fára
kivár
de a l
Hogy
elcsit
muta
és áló
öröme
kedve

Mert:

külön, neked,
míg magadra gondolni mersz,
míg sajnálod az életed,
míg nem vagy, mint egy tárgy, olyan
halott és akarattalan:
addig nem vagy a többiekénél
se jobb, se több,
addig idegen is lehetnél,
addig énhozzám nincs közöd.

Kit törvény véd, felebarátnak
még jó lehet;
törvényen kívül, mint az állat,
olyan légy, hogy szeresselek.
Mint lámpa, ha lecsavarom,
ne élj, mikor nem akarom;
ne szólj, ne sírj, e bonthatatlan
börtönt ne lásd;
és én majd elvégzem magamban,
hogy zsarnokságom megbocsásd.

per te soltanto,
finché osi a pensare a te stessa,
finché badi tanto alla tua vita,
finché non sei, come un oggetto, così
morta e senza volontà:
fino a quel punto non sei degli altri
né meglio, né di più,
fino a quel momento potresti essere anche un'estranea,
fino ad allora tu non c'entri niente con me.

Chi è protetto dalla legge, può andar bene
come prossimo,
ma tu, fuori legge, come l'animale
sii così, che io ti possa amare.
Come la lampadina, se la spengo,
non vivere quando non voglio;
non parlare, non piangere, non vedere
questa prigione che non si può abbattere
ed io poi deciderò
che tu perdoni la mia tirannia.

LÓCI ÓRIÁS LESZ

Veszekedtem a kisfiammal,
mint törpével egy óriás:
– Lóci, ne kalapáld a bútort!
Lóci, hova mégy, mit csinálsz?
Jössz le rögtön a gázresóról?
Ide az ollót! Nem szabad!
Rettenetes, megint ledobtad
az erkélyről a mozsarat!

Hiába szidtam, fenyegettem,
nem is hederített reám;
lépcsőnek használta a könyves
polcokat egész délután,
a kaktusz bimbait lenyírta
és felboncolta a babát.
– Most nagyobb vagyok, mint te! – mondta
s az asztal tetejére állt.

Nem birtam vele, tönkrenyűzött,
de azért tetszett a kicsi,
s végül, hogy megrakni ne kelljen,
leültem hozzá játszani.
Leguggoltam s az óriásból
negyedórára törpe lett.
(Mi lenne, gondoltam, ha mindig
lent volnál, ahol a gyerek?)

És ahogy én lekuporodtam,
úgy kelt fel rögtön a világ:
tornyok jártak-keltek köröttem
és minden láb volt, csupa láb,
és megnőtt a magas, a messze,
és csak a padló volt enyém,
mint nyomorult kis rab mozogtam

LORI DIVENTA UN GIGANTE

Ho bisticciato con mio figlio
come gigante col nano
– Lori, non battere i mobili!
Lori, dove vai, cosa fai?
Scendi subito dal forno?
Dammi le forbici! Non si può!
Terribile, hai di nuovo buttato sotto
dal terrazzo il mortaio.

Lo riprendevo, lo minacciavo invano,
non mi badava affatto;
ha usato come scala i ripiani del comò
per l'intero pomeriggio,
ha tagliato i fiori del cactus
ha sezionato il pupazzo.
– Ora sono più grande di te! – diceva
e saliva sopra il tavolo.

Non ce la facevo, mi distruggeva,
ma mi piaceva il piccolo,
infine per evitare il rimprovero
mi sedevo a giocare con lui.
Mi sono accovacciato e dal gigante per
un quarto d'ora un nano divenni.
(Cosa sarebbe, pensavo, se fossi sempre
giù dove il bambino?)

E come io mi accovacciavo,
così si alzava il mondo:
intorno a me torri camminavano
ed erano gambe, gambe ovunque,
era cresciuto l'alto, cresciuto il lontano,
soltanto il pavimento era rimasto mio,
come inerme schiavo mi muovevo

Si

a szoba börtönfenekén.

H

de

H

ör

M

va

be

vo

és

a r

Ne

me

Mi

sze

Al

má

Ké

mü

én

sor

Fél

s fá

kiv

de

Ho

elcs

mut

és á

örö

ked

Me

És ijesztő volt odalentől,
 hogy olyan nagyok a nagyok,
 hogy mindent tudnak és erősek
 s én gyöngé és kicsi vagyok.
 Minden lenézett, megalázott,
 és hórihorgas vágy emelt
 – föl! föl! – mint az első hajóst, ki
 az egek felé szárnyra kelt.

És lassan elfutott a méreg,
 hogy mégse szállok, nem nővök;
 feszengtem, mint kis, észre sem vett
 bomba a nagy falak között;
 tenni akartam, bosszút állni,
 megmutatni, hogy mit tudok.
 Negyedóra – és már gyűlöltem
 mindenkit, aki elnyomott.

Gyűlöltem, óh hogy meggyűlöltem!...
 És ekkor, zsupsz, egy pillanat:
 Lóci lerántotta az abroszt
 s már iszkolt, tudva, hogy kikap.
 Felugrottam: – Te kölyök! – Aztán:
 – No, ne félj, – mondtam csendesesen.
 S magasra emeltem szegénykét,
 hogy nagy, hogy óriás legyen.

nel basso carcere della stanza.

Ed era spaventoso da laggiù
 che i grandi sono così grandi davvero,
 che sanno tutto e che sono forti
 mentre io sono debole, piccolo.
 Tutto mi disprezzava, mi umiliava,
 era un desiderio allampanato ad alzarmi
 – su! su! – come il primo marinaio
 che metteva le ali verso i cieli.

E man mano mi riempivo di rabbia,
 perché non stavo volando, non stavo crescendo?
 Mi imbarazzavo, come piccolo ordigno
 nascosto tra i grandi muri;
 fare volevo, fare vendetta,
 far vedere di cosa son capace.
 Un quarto d'ora – e stavo già odiando
 tutti quelli che mi opprimevano.

Odiavo, oh, quanto odiavo!...
 E allora, ops, in un attimo:
 Lori si era impigliato nella tovaglia
 e già correva, certo del rimprovero.
 Sono saltato su – Monello! – Poi:
 – Ehi, non aver paura, – dicevo in silenzio.
 E poverino l'ho sollevato
 per farlo diventare grande, un gigante!